کتابخانهٔ مجلس شورا
جمهوری اسلامی ایران
شماره ثبت کتاب
کتاب .....
مؤلف .....
مترجم .....
شمارهٔ قفسه .....
خطی
کتابخانهٔ مجلس شورای اسلامی
۹۸۳۴

عنصری راجع بعنصری و توضیح پاره لغات دیگر

کتابخانه عنصری
۹۸۴۴
۸۸۹۷۷

راجع بدول عنصری

مرتضی لولآور مقابل بازار سلطانی

۳

اشعار ملکه معشوقه عنصری

تعیین عنصر (نخست) در بیت دوم شعر

80

احمد رجبی

چاپخانه مینوئی

۸۸۹۷۷
۹۸۳۴

۷ ۱۴۴ گی بر تخمه جبیال و داود و گی بر املاک و حصیل قرطال

مقتدر و از داود گفت اگر براود عزل بوده که آن در زمان سلطان محمود جندان صاحب اقتدار نبود و اگر داود بی نصرا[illegible]
بوده او را نیز بنا بقی تخمه داود گفت بهر تقدیر با تحقیقات دیگر باب نبود .

۱۲ ۱۴۶ بپیمان تیسر چرخ و تیسر مادک همی بازوی او گیرد و شمال

گی بر قصد ای کش که و باره است گی بر جوشقی کش غیبه نسوان

چرخ : وحی از آن ملک بوده که با سلم با روت تیر اندازی میکرده است اند ملک [illegible] کسی که ابزار استعمال میکرد
چرخداری گفته اند قی در قصیده ٔ در وصف فتحنامه اش رت بدان کرده است : زنه بر چی قصار اچرخداری
ملک را دیده در میدان برابر چو آتش چرخها پرکرده و برگ تیر آتش بینداخته و پس دیگر بزه دیگر باره برگشوان داد
مذکر است روبر گشوان در . در هر صورت چرخ غیر ارکان عربی بوده است .

۱۵ ۱۴۷ گشم هزار قصله روان است تا هرا گشاده صد هزار آرش بسی است با روان

گله مقصود از قصله روان همان خبی است که در یک بیت قبلی [illegible] لحن ارزان داده است
و قصله ، روان ایم قصله ها ست که از تنگ حواجر ناخته شده است یعنی قصله داشی نه قصله گاهی .

س ۱۳ ۱۵۰ زنبر کله خرم درخت طلب دار ای خوشه چینان زنده دلان

۱ــ اینجا نخ خرما درخت ، و بعضی گویند : زنبر نخله خرما درخت ،
اگر اینجا قصد در عربی بوده آیا نخل خرما با اب همزه ای انباشتنی دارد یا ؟ و آیا همین
زنبر خرما را همچون مگس یا زنبور دارد که در بعضی چون طبابان نخله مرا بردارد
تعبیر نگارنده خرم درخت به از خرما درخت است .

س ۱۵۰ ۱۰ هر آن کمان که کشد پیش کس کشد خانک بر هم آرند گوشه ای کمان

دفع اخلاقات رذیله است و اینجا بنظر صحیح می آید ایضاً

هر آن کمان که نخسبادی کس او نکشد و صدای خوش که ندایی نظیر او نشنید

۴ ۱۴۹ مگر حرارت صفرا بت صعلبه بردن او کز و خالف نزاده دیده و دیر خان

۱ــ اخلاقات ، یا نازده زنده پران ، خالف اندا بروقنه پران ، خالف یا دیر و زنده پران

۷ ۱۴۹ خدای طاعت خویش و رسول پیغمبران خوانت کز و فرق در این سه سر از بر زبان

نجات خلق بحمد محمد و محمود سرنی و نبی خدایگان جهان

یا ایها الذین امنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم سوره نساء آیت ۵۹

در بیت اول غرض اینست که اطیعوا الله و اطیعوا الرسول صلی الله علیه و سلم

بیت صورت نوشته است نجات خلق بان طاعت که گوشته ... گوینده

در بیت دوم گوید نجات خلق بچه چیز است ، نبی دعا رنده از حمد و محمود حمد عبارت از امور

الجمله است که سرنی نبی پروردگار است و محمد که نبی است و محمود که خدایگان جهان است .

یا انکه نجات خلق بود چیزها یکی حمد محمود دیگری حمد محمود که حمد سرنی است نبی ام سیر است و نبی محمود یا محمد جهان

در اینصورت باید عبد بدیعی علاوه کند در صورت اول باید اوصاف بیاورد

۱ ۱۵۰ بلبل شیرین نوشد انجو عندلیب همای لب و لب هیرسد و دست سان

۲ عقد ف نخ ، نکان ، نکان ، یکان . ۱ــ انجو عقیقه بزر .

۲

بت سان که همای خوبه دارد نکان و نکان و یکان هم سوزنه .

شاید دشت بکان باشد و آن جائی است در حوالی بست در تاریخ سیستان ص ۳۰۸ می نویسد :

(و محمد مزقام محمد مزطاهر را بست مادر بازلهم محمود ان لشکر را با گروهی سپاه بیاری وی فرستاد
بست و خود بسیستان نهضت آخر آمد که محمد مزمحمود خلاف پیدا کرد و قصد ملک کرد ، اندر راه خبر آمد که
بحکم وطنان بست بگرفته و محمد مزطاهر زنجا جست شد بدشت بکان خراب کردند وطنان بهزیمت رفت)

۱۵۴ بسیر عادلان ۵ ح آوردیه عوای اگرچه بوده آن قوم خردمان رهان

راجع باینکه او نوح قوم بوده رجوع شود بقصص الانبیاء و قاموس کتاب مقدس
خوبیاری وی ثاقب در ذیل لغات اوبیا و غالی شرح حدیث نوح سلیمی ما ناصر الدین و محمود
سیف العلم تاب ۱۵ در سال ۳۸۴ . و نیز مقصود عنصری را بیرون عادل ناصر الدین باشد .

۱۵۷ - اگرچه سیرت پلنیس ارزانی جهان داشت روایت اول ما مقتر جهان برطی
خطر از جهانیان دارد
خطا عامه صحیح است برای اینکه ام کسان در میان از رسائل بوزن تفعیل می آید و بر وزن
تفعیل آید .

۱۵۵ ۱۶ کنون بدست کی بنده خداوند است همه ولایت او از بحیره تا فرغان

۱ - اختلاف نسخ : از بحیره تا جرجان . از بحیره تا زرغان . درغان
بحیره . همان دریاچه خوارزم است که امروز دریاچه آرال معروف است . فرغان همه مختلف فرغانه است
که عنصری همه جا بطریق مبالغه پرورده است . و جرجان و زرغان ظاهرا صحیح نبوده است
ولی هیچ صحیح بنظر نرسید درغان است که اشتباهی بوده است در کار رجحان دادن خوارزم بر همه
رجوع نو بمعجم البلدان و تاریخ بیهقی ص ۶۸۳ چاپ مدرسه دبیرک . نامی باداد
که ایا فرغان صحیح است یا درغان

۱۵۷ ۱۵ اگرچه داده و نیرنگ تیغ درگذاد همه داده و نیرنگ آنش

۱۵۷ ۱۵ بدان شرف که گیرد فضیل ادمنی بدان هنر که ندارد نژاد او مسکن

خط : تیغ او همچو مرگ آن شرف است که فضل ادمی گیرد و بدان هنری که نژاد او مسکن ندارد

مدرس رضا هیکل است : اگرچه داده و نیرنگ تیغ درگذ او . . . صحیح بنظر نرسید .

شاید : اگرچه داده نه . نیرنگ تیغ درگذ او صحیح تر باشد یا هیکل تیغ نه طاهر است و نه تر اما درگذ او ظاهرا صحیح است

۱۵۸ ۳ بیت اول قصیده را از نشکرد تقی الدین عمر تقی کرده و در نسخه حاشیه نوشته که نیرنگ سوء تیغ او کرد و گفت بنیاد این قصیده را این زنیت نهاد و بعد از آن

۱۵۹ خداوگارا کنم که تشنیت گوید بحسن و دیبای این خسرو بهی

۱ - اختلاف نسخ : این خسرو بهی . این زینت بهی . این خسرو بهی ظاهرا این صحیح تر است
مقصود این است که این قصیده را در روز بهی ماه بود است یعنی پس از نوروز و ضیافات آنرا
عنصری خود تبریک آن می پردازد . رجوع نو بمعجم البلدان . و چون خسرو بهی پس از نوروز است
در اغلب اینکه بیت نیز دلالت دارد که خسرو بهی نوروز است و بهی همان بهمن ماه است

۱ ۱۶۰ نه قبش است سده یکه قبش تبت که یک زیبا به بازی زندگی نکنی

اضعاف نیخ : بیاری ، ظ : بیاری ، وان نثری است در هندوستان .

۲ ۱۶۱ چون برارد چشم با مژگان سیه افزود هی راست گوئی شاه مشرق تیر نامه در کمان

سنی ابد ۲ مصرع است

۱ ۱۶۱ گر تبر زد سنگ و لولو فرو ریزد تنگ گوئی از غلمان عیسی کرد آتش کاروان

بیت قبل

گر نبرد در میان حلقه قبش خطا او نیخ چرا باید که باشم بوسه های زنان

این بیت ۲ قصیده و است که مختصر نوبهاس است و مقصود این است که گله گر بورد ، در بیت اول

ظاهرا غلط است تیر و بشورد هم خوان معنی سنانی فعالنا خواهد بود

۷ ۱۶۴ تگرگ ۵ بس اندرون نامه است ۱۸ یکه گلی شاه در گلستان تنگ آگین

۱ — در تمام نسخ مصراع دوم بهمان ترتیب است و ما در متن اقتضای جبن نوشته ایم : جبل رنگ بر نوا اندرون شده است زمین

۹ ۱۶۳ عجب نگارگر است ابر و با دو دیبا باف بدشت دبنه نبورد کارشان ترمی کارشان ترمی ، کارشان رنگین

بباغ خرده گذارد بباغ ها بیرون بدشت ساده گذارد بشبرد ابریشم : باغ خرده بیف

بهار طبع است کی طبعی دوگانه صنع کی نشانه دوگر بورش بافد چین : کی نشانه دوگر بورش بافد چین

بهار طبع صنع خدای خرد صلی بهار رنگ صنع خدایگان رنگین

۱ — کارشان صنعت و دری که تعلق با بورد و عشر ها دارد ، شاید کارشان رنگین باشد ولی نسخه ها همه کارشان دارند

۲ — ۲ مصراع جمله معترضه شده است و جمله هم بوده است معنی هم درست ولی آن تاکید ای که در

۳ — شاید : یک نشانه دوگر بورش بافد چین صحیح باشد و از همین رو در قیاست مقصود باشد و بعد جمله که

در بیت پیش گفته شده است و تکرار توالی صحیح نیست

۱۶۴ بدولت تو فقا با فلک سنانی کرد معنوی را که بهرت کارنگ چینی

۱ — سنانی ،، زاد بهرد دگارنگ چینی

۱۰ ۲ از آن پسین که بنوردم زخوشی آگاه بیاد و قدر زمانگاه شه جهان شاه

۱ — در حاشیه قبض بزاین جمله نگر در نسخه دوست :

بتوان دیم از که زهر آنگ را بتوشه سنه لبی شاه فرزانه شان

ظ : در بیت اولی نشان محرف انیان بوده است .

۴ ۱۶ چنانکه سال نو آورد مژده آرایش خجسته عادت امسال سر بسر کهان

قطع نظر از اینکه این قصیده متعلق بوده است یا نه ، همه کمان بر اینکه بیت مکرر شده است

۵ ۱۷ تا بدست شاه باشد تازه باشد بخون کشتی بخواهد اورا تیر شه باشد بخان

۱ — بعضی نسخه های دگر نشسته : مار بشه بخون و بخوراد یک نخه دگر که بنظر گانده و رسیده و تازه بشه ،

نوشته شده است تنها دران یک نخه (مار) نوشته شده است حتی در نسخه جان البلد هم بر (تازه) آمده است

مناسبت مار با خون سوم است و با مناسبت تازه با خونی جای تامل است مگر اینکه خون را بمعنی

گرد و حیله بدانیم و همان بیت را اندوی مجاز خواهد بود و نه حقیقت . و شیر را با تازه و نیرومندی است که اگر

مار بخوانیم آن صفت در بی پرود و مار در دولت شاه هم چندان خوشی انیخت

۶ ۵ بر سپهر مهر مهری بر گین داد مهر در سر کین آخر چشم دین آگر دار جان .

۷ ۱۵ کی بیابان بود اندران نزاعی صعب کز بود انبهاش لشکر و دهنده تا سنه ان بانگه

۱ — در یک نخه : سنه ان . سنه ان که بیابان بهمن سیمان بهمن بیضی

از نگرانه در و ه لذ و سنه ان نام محل است در نهند رو ع تو ، الفنه ص ۲ س ۱۰ تا ۱۲ در بحر البلدان

نوشته است که سنه ان نهری است در علاقه کشمه که بین آن و بین دیبل و منصوره دو منزل است

نسخه بدوچه را هم باید اعتراف کرد که برای اندیابات آن هم در اینکه از عنصری نباشد یا نه بعد و خلی در ابیات این قصیده نیست و نیز اینکه های عنصری

نگذارد قیاسی هم بر اینکه یک بیت یا دو بیت قصیده نباشد است

بعد ۴

س	ص	
۹	۸	هم از نخست بشه ساده برکشید پاره نی حصاری کش کنگره سر برابر برطان

۱ــ سر ساده ــ شه ساده . ظ : شه شاهد باید باشد که در جنب نباده و نخی
تأل تمثیل و در همه فرخی بخوره واقع است ، الفته ص ۱۰۰ س ۱۹

۱۴	۸	حصار دیگر بکوزه بد که شاه جم چند ازین و یک نا نقش نهاد اندران
۱۵	۸	حصار دیگر بر نه امیر او را روان پایه او فوق و گنج خانه آباد دان

۱ــ الفتح فی : بکوزه ۲ ــ برنه ، بر نه ۳ ــ هردت .
در رحیم الدهار هم قطعه برنه و امیر قطعه هردت نوشته است ص ۷۵
این چکامه نیز در سال ۴۰۷ سروده (و نیز نسخه امیر اثیر در همان گاه ص ۱۰۹)
این امیر حصار برنه را حصار هروب زشت که یا تصحیف حاجب حصار بالان هردب بوده است
وصف حصار عادی

۲	۹	هم نباشد کش زمین در نگذرد زباره بارهٔ ان بیکبار شارستان

الفتح فی زباره بارهٔ آن سیکباره ، زباره بارهٔ آن باکاره ، زباره بارهٔ آن باکاره
زباره بارهٔ این سو بیکباره ، زباره بارهٔ آن بیکباره شارستان که یا این آخری صحیح باشد .

۲	۹	وان حصار عادیان کو بر چشن از بلد هم سپهی با چرخ ایوان برزبان

۱ــ رحیم الدهار : عادیان و در نقض ابراج عادیین . که رای آن کاخ خیمه یا کجاوه بوده است
رحیم الدهار ص ۷۵ ابی اثیر ص ۱۰۹ و لکن چندرهم خودرا کمتر ابی اثیر توانند
اول زشن را تک بد نوشن را . برای اقناع از تصحیح دیوان حاکاب مراجعه کنو .

۱۶	۹۲	کز نمیه خوشی اندر میان آب لکسد کشت خوشی دیگران در آب روان

در هر دو نسخهٔ خوشی نوشته است که کجهز عوداک و حتی رحیم الدهار تصحیح کرده
و چون لگی چندر خریف کار رود و خوشی را یک .

۸	۱۰	چو بعض ماه شرق ارزنار بگذرد بجوی و بعد نصف شب در روان

۱ــ عودنا لگا یا صحیح نبوده و معدل صحیح است بزد خود و بعد نصف شبگه زدی بوده است .

۱۰	۱۲	هم از بهاری ماز نهر یار آمد هیرزاد بسیار نزد ایمان
		گم تر نشی و نهن و عدب خوشی پایه و خانه خوشی و ملک کیان

۱ــ الفتح فی پایه و جایه ، پایه خانه ، پایه خانه
ایرزاد نهاد است و کهن است و در کی حرف هیرزاد و کیان نوشته است و ادب شاهنامه که ایرزاد را
۶ ۱۰ اگر گوهر بیفسرد از شوخ صدف چرا نه در گل تیره کشد دست چو کان
هر دو قوی و در حاشیه نوشته ام که ان قاف چو صدای با یک نیز معلوم نیست . شاید (گر از نی) بهتر
و ایراد وزن صحیح است زیرا در صورت صحت صدای اول لفظ (چرا) در صدای ثانی نمودی نیافت .

۱۲ ۳ نکو اشارت تنبیه دلای بصیر اگر بدو کند ورنه چون دهان جوی دهان ، اشاره بس العبرات ،

۱۳ ۶ ایا کژ روی زشت و آفریده حق بنشت عبرت اورا کنایت سلطان

۱ — زشت ، ۲ — درشت خ ، بنشای رث ، قرای ، ت ایران .

ظ : بس عبرت دولت اورا کنایت سلطان .

۱۵ ۴ شکسته شد گل زرباد خزانی قرار باد خزانی بپای زمانی

همیشه رونق گلشن ای گل بچه چیزی مردمی یا بوستانی

چرا کردیت آن سرو لطیف بوت که یک جایش نمانی

گهش آویخته داری بر برگ گهش بر پای رخشان فشانی

بنفشه پیر نصرانی ناصر دین بهر فصلی دهد فصلی کیانی

ز هر صوبانت هر بامی ماده چو ره بر چشمه گردد صوبانی

زشت احکام کنی نه قوتی تو قرانه نیستی صاحب قرانی

تو تا بید مراد را ضد نوی تو تاریخ فتوت را زمانی

این قصیده ملخص عبرتهاست ۱ — در نسخه نوشته شده : شکسته ، ۲ — بوت ، درت بطرز ایهام

۳ — کیانی ، یعنی بگانه ای ، درت ، ت ، ظ : زهر ، ۵ — دهن که احکام کنی

ندارت چرا باد خودش همان ، ۶ — بهار تا بید اگر تا لیف بیاورم بگونه ت ؟

شاهی خواهم بگو تو که احکام کنی تو تو

ت ت بت تو احکام کنی خانه تو

قرانی یعنی ولی صاحب قران ش

۸ ۲۵ خود آفریده تبار روی تو شوده خدای بجوی فشنده دوری ز دوده را ایزدای

عارض تو بران گردنک بوده بت بخوش چو رنگی وخش را بدد نمای

۱ — یعنی از نسخ دز دوده ، ظاهر ز دوده بتر از شوده است شاید برخی چنین گمان کرده از گزارده

صفت خداوندت خدا کرده شوده را شوده فلذا در صورتیکه ز دوده صفت روی است بصناع مراعات شده عقیده ماست .

۲ بصر دز نسخ : بوت است ، ظاهرا عبرت صحیحتر است ۳ — بخم چو رنگی ، بخم چو رنگی ، بخم خوش

رنگی بر بد خوش را نمای ، بخم خود رنگی د ، ظ عبارت چیز فنی بخم خود رنگی د ، صحیحتر است زیرا

که میگوید ای گردنک مردوی تو بس است دارای گردنک بخم خود رنگی (برنگ بد) بد خوش

۱۱ ۲۶ زبان کمینه ورش هم بزخم کینه ارت بزخم ، ربود هم زبان ، راغای

۱ — اضافت فی زبان ۲ — زبان ، زبانی ، اگر در هر مورد زبان آورده گو

کبر ارت

۱۴ ۲۶ مبارکت باد این جشن مهرگان بزرگ نصیب شاهی دیدم جشن برگزیبای

۱ — اضافت فی : برگزار و بجای ، برگزیبای ، آقوی صحیحتر است ،

۶ ۲۷ گر غبر بر رخ محمد آن گلندی زده — آن زره کاکاسته است از غایه برشتری

باز پرگرد و پا بگیر و نیاز آرد ترا — باز را این ورستی کی بود با یک دسی

~~حسن مطلع کاکاشته است ، کاشته کاشت نمی تواند باشد و باز کاشته تیز کاشته~~

~~و ظاهر بیت را بگذارد ، و اصل آن می شد یا بگیر حسن نمی گشتم که از زر بهر اگر تو شهد ابلق~~

~~انگذارد بهر آن می خواهد حسن بگیرد که از زر بهر اگر تو شهد ابلق~~

~~گرد برد شهد است ، ۲ — خلد فاخته را باز پرگیر و یک باز نیاز آرد ترا~~

~~تو و یک باز نیاز آرد ترا — باز پرگیر و یک باز نیاز آرد ترا~~

۱ — ض : کاکاشته است . غبر گاه به از زرف است و هم از روی رسم واقع است که گرد بر آن گرد آید و زرف زره بر روی هیکل دارد . ۲ مصراع اول چنین گوید که یا غایه گاه به از خط باشد و شتری که مقصد دور باشد شتری تر و تازه است . یعنی تا زره از مقصد است پرتو نمی یابد گوید به از خط کاشته است ، یا به کاشته است .

بیت آن گفت که به از خط گرد بر دیبای شتری نشسته است آن زره یا کاشته است .

۲ — خلد فاخته : باز پرگیری و مرغ های نیاز آرد ترا . ت : باز پرگیر و یک باز نیاز آرد ترا . ۳ باز پرگیر تو و یک نیاز آرد ترا . — ت : باز پرگیر و یک باز نیاز آرد ترا . ک : وجه دیگر : باز را پرگیر و هر گز نیاز آرد ترا . اگر در این بیت زرف را صرف نظر کرده خود بیت را یک دعائی را باز دانسته است نه چنان دقت کرده که این واگر باز باز گاه به زرف بخشم بوده قطع نظر از هیکل قشری در آن باز گاه زره دار نیز اعتبار نباید ، صنع و تحریر این بیت را دانایان سخن می توانند چنانند .

۱۶ ۲۷ حجت تمیمی یا حجت تمیمی فی یا حجت تا حجت و یا حجت جمع ترا است در بیت تا ۲ ام گوید : تو نه پروانه و زانه به حجتی برتری .

۴ ۳۰ تمیمی : در بیت ۲ قصیده یعنی پیری (در بیت ۴) یعنی پیر همتی در بیت ۹ نیز همین پیری شان یعنی با فرزندان و تمام شوی .

۱۱ ۳۶ گر بیت یابد از رخ تو لاله گلبدی — در بیم عمر گان تو رنگی بر آورد

بیت یافتی ، که یابد از تو بیت یافتی است

۲ ۳۷ و لب چون دانه نار است یکسر — بنوک خود زنی او را شکر خند

۱ — در بعضی از نسخ : دانه نار رنگی . قیس ، قیسی در لغت معنای بیابی دارد و هم لب باریک . حدیث کنی دانه ای الله بگویم در اصل انیسی بوده است که در بیان انیسی تبعیض نمی رود شی است . و چون همزه تصغیر در آن افتاده و یسی ایم بچرخ برخورده یعنی شده است .

۱۴ ۳۷ ای ترک پیر فشنه نیاز و خلنجی — هم سرو تنگ رفتی و هم ماه کل رخی

خارج نمود زفت لب طبع عنصری — ای جز تو در وصف خطت و هم فرخی

این غزل اگرچه در نسخ ، چه در کلیه نسخ مندرج است ولی بنده بیان قصد دارم که در عنصری نباشد زیرا که عنصری سبکی خطی را آید که فرخی را مدد وصف خود قرار داده .

۳۱ ۶ و بر صفی غلام تو لب و ابرو — ور بر بش چیره و تنگ بش یارد — تنگ بر دو لب ترک

عنبر بخم زلف چو چوگان عبهری — مجمر بر فرنگ بش عود قمری یارد ۲ — یارد ظ : دارد

بنگر تنگ چون او بنگر چاری دارد ، ظ : بنگر تنگ چون او بنگر چاری دارد ۳ — تنگ

این بیت را در حاشیه نوشته است که نسخه حضرت ۵ بیاض و دیگری نسخه عبس با و چنین ظاهراً که دارد بنگر تنگ او بنگر تنگ شیرازی است

تنگ حصاری .

صص ۳۸ ۱۰۳ } آن یکی پرسید ... خوشتر آن باشد که سر دلبران ... ترجیع ابیات سابق و بصراع اول ... ابیات باقی در هر صراع نیز ۲

۳۸ ۱۴ جان گنم از فرقت آن نگار — که نیرم رغبتش بسیار و غارتم

۱ — رغبت ، این قول رضیت جنس ... مکرر است ... در شعر است

اعم از آنکه این قول ارتضی شبیه باشد یا نه معنی غارت آنست که ... نه بعینه همان چیز است یا بمعنی دیگر است ؟

۳۹ ۲ کی جوی خون خواهد آمد ازین رهای — رفتن ترا اندرین جوی جوی

۱ — محقق : ز جان ترا دور دان کردن ، چنان که ... و رفتن عاشق ... شده گوید ، نه رفتن

۳۱۲ بر بی جان همه شبهای عجز از خطا او — که تشنه ست و لبی تشنه باز دهد

سیاه و پیش بوست و مال روشن سوی — خود زهر در فکای هم صواب دهد

یکی چنانکه خود هیچ ای عذاب نکند — یکی چنانکه خود هیچ ای عذاب دهد

۱ — سیاه و پیش سوی است . معنی ندارد

۲ — ظ ثواب دهد .

۳ ۵۰ چون بادبران در رقص چیری گرد — آفاق دم تمک قمیری گیرد

۱ — ظ : خود قمیری باید باشد زیرا تمک قمیری در صورتیکه قمیری عالم قماری باشد غیر معقول است

۱ ۵۹ از خورتی چون تو زر امیری — چون سنگ دلی داری و چون هم بری

آمد چو لب ترا زنگ نقری — گر هر سخنی همی فتاری سنگری

۱ — نقری در اینجا چه معنی دارد .

۶۶ = ۶۶ در نسخه نقره نباشد بیاورد چه عذرا بچه ترتیب ... نزد او در روم یکی دختر ... نقره نباشد و در چاپ عبدالرسولی نقره ... و در چاپ عبدالرسولی

۳ ۷۱ غیر از ترجمه فرنود این چهار بیت هم در صفحه ۲۹ و صفحه ۳۹ — و صفحه ۹۸ بنام عضاری نوشته شده کدام یک صحیح است ؟

بیا چهل خم جو — هلوکشی کوشش چون بگذرد الا یا ایها الساقی ادر کاسا و ناولها — چرا یه ابهی سیلی که برخیزد کند ویران بنیاد خایان را ص ۲۹

زر و نیار کون بیدار همه — ریی کنه ریی دیی ص ۳۹ نیم مرد نیی اندیشد بر تخته نیم خفته ص ۹۸

۳ ۹۱ صید کشیده چه اندازی و به از شکار چه اندر پی آنچه به از اوفتد اندازه دار باش

۱ این بیت از نوشتهٔ چاپ اقبال ص ۴۹۷ صحیح و دیگر گونه و کم معنی است

شاد و نازی و بادی بدو

رفتن خبره و سطر بدو کوا بس کنی تار و پود از فصحی سطر بهرش کوا بس کنی

۸ ۹۲ بدار دام که گرد همی بگیرد تو همی بگیر دام بگذار که گرد بگیرد

۱ — این بیت از نوشتهٔ چاپ اقبال ص ۴۹۷ نقل شده است در حواشی نوشته گرد را بطور پرسش نگاشته

در قران زرگوه نوشته چو ... این کلمه معمول بوده به خوانده بصورتهای گوی است این کلمه (زرگوا) که در اصل نوشته شده است گیر زرگوا بوده دارد ان نگاشته است .

۱۰ ۹۳ صلح نبود هیچ که دام افزون باد شاد بر خویشت .

۸ ۹۳ غول رودکی دارد بدو گوید خیال رودکی دارد

این بیت دقت بعدان برای فهم نکته که ... نقل شده است

۲ ۹۵ اگر همه باد دارد رفتن و عطر خیز ... در موقف رفتن است .

صحه ۲۲ و ۴۹ نیز

۱ ۹۷ هم گرد چوبی شال بدید که چیست اندر وی کدام گرد همی بینی ؟

۸ ۹۷ که گوش چوبی تا همی برد خواجگان و مهتران امیر

۱ — گوش را امیر یا و مهتران نویسد و بیهی

۹۸ چگونه گردد ای دلارای بیدل را نالهٔ چون کند نازپرور ناله‌پیشه

فرهنگ آقای: از نازپرور، معنی روشن نیست دلارا نام یکی

لوکر در چاپ آقای لوکر نیز آمده است

۹۹ چرای دکرده دادود نامور چپیال چو دلدار نجسته[1] دیگران، دلدار گیرد

۱ــ نامور ظاهراً بیمانی است ۲ــ چو دلدار نجسته. به معنی دلدار

۱۰۱ ای برسر خوبان جهان بر سر جمک پس دانت دره نماید فرجمک[1]

۱ــ این قطعه ابداً تناسبی ندارد و جای آن با فرجمک قبلی کردن و فراغی از باده‌نوشی است و در فرهنگ بهرام جای ندارد
در ص ۲۸۷ ~~فرجمک میر جمک~~ درست ترجمک می‌زند ای برسر خوبان جهان پرسر جمک و در جمک را
فرهنگ می‌نویسد و در مصراع دوم فرجمک را می‌گوید یا یا ~~یا~~ ~~یا~~ ~~یا~~

۱۰۸ بچه ارزم کرد دلگیرش در سنگوی هنوز یعنی تو کاهلم زده ای بهر دشت و کوری بچه نا

خوارزم گرد دلگیرش ار سنگوی هنوز یعنی هم تو بهر دشت و کوری چاپ قبال

در بیت اول اگر ب را از خوارزم برداریم بچه سنگوی هنوز و ... مصراع ثانی آن از بچه طهوی یعنی قصه است
و اگر (تو) را در مصراع دوم حذف کنیم آن وقت هر دو مصراع دوم هم سلاق مصراع اول خواهد بود

۱۰۵ آن چه روی است آن که گردش از مژگان وان چه جوّه خنجر است و بهر پیکان دشمنان

یعنی روشن تف

تا چو از دل نکشد از قعر دریا بحر تا بصحرا ندود از ترک یغمی ترک کمان

این بیت بدانه قم بچه ای بوده شاهد برای ترک ، است ترک چه ای است آب بحر یا دریا و ترک یا ترک یغمی بهم نمی رسد آنچه
معنی مفهوم گردد

۱۰۴ ۲۶۶ چون بیم خنجر شاخ درختان چیار چون زر رخسار برگ درختان بوستان

خنجر : غربزه نارسیده و تراب شکن را گویند ، رخسار معنی روی است و هم دارد اما معنی صاف
رخسار آفتاب مدح نیست خوب .

۲۲۵ بصورت بچه ای زر خنجر اوبا برگ

مشتریات تکمله دیوان منوچهری ص ۱۵

تکمله ۷۲ همه با یکدیگر ان بر خاش کرد دل جگرگاه و سینه بر درد

همی توخشته و همی تاخشته همی توخشته و همی تاخشته

این بیت در صحت تفسیر خفی است و معنی آن چنین است :

یعنی که با همگی همی توخشته و بر خاش همی تاخشته ، دل جگرگاه همی توخشته
و سینه بر درد همی تاخشته این بیت از ابیات الحاقیه بوده و هم تفسیر از خود است
مولف برهان القاطع است و باز مولف فرهنگ جهانگیری خاک بر سر است
اندر وصف گل فرماید گوید ص ۸۶

۷۵ ۲۳۸ منشور فرمی از هر خر : رجوع شود کتاب تاریخ سیستان صفحه ۲۶۹ حکایت از هر دنباد

تکمله ۳ ص ۷۶۲ سر که یابد گسسته گیتی را و ور باشد بباده گاشته را

۱ — در فرهنگ سروری چاپ قبال در متن : که تابد و در حاشیه بالصحیح قیاسی : که یابد
باز در همان فرهنگ : بباده نوشته است ، گیتی ربان بر جرگ بچیده باشد .
ظ : سر که یابد زیرا از ریحان بچیده بر جرگ سر باشی نقش است و الا سر که یابد
معنی صحیحی ندارد ، بباده ، یا بباده هر دو معنی درستی ندارند شاید (با هم) باشد
که بهمی کاب و خاکیه و گوشت زهم بخته و امثال آن می باشد . لکن بعید است که به این صورت
معنی بیت صحیح خواهد بود .

تکمله ۷۷ آنکه خوبان زدو مونه بود چون بیار ایمن چگونه بود .

۱ — فرهنگ سروری چاپ قبال : غونه بود . غونه را هم با کاف فارسی کرده است و در آن نیز لغت
و بچه ای مونه نوشته شده و از اضافه طبیعی نمی کرده است ، با نیز عبارت نیز وجود است ، اما در هیچ
و در هر صورت معنی برنمی دارد ، می شود و لی از معنی نمی شود دیگر بهتر شعر را بدین صورت صحیح کنم :
آنکه خوبان از ادی مونه بود . . . که هم وزن هم معنی و هم صورت صحیح خواهد بود .

۸ ۷۳ بخی نم سریرا کند تاجدار سریر انکسه ام بخی تاجدار

این بیت در نسخه اصلی ترجمان البلاغه که گراورسه ات بهمین ترتیب بود صفحه ۲۷۱ و ۲۷۲ در نسخه که از روی آن در ۱۳۱۰ ل چاپ شده هر دو کلمه (تاجدار) را صحیح تغییر داده اند (را (چاه دار) و دومی را (چاه دار) نوشته ات و این اشتباه مصحح را ناز این روی داده ات که مولف پس از ایراد شواهد خواسته ات که توضیحی بدهد گفته ات: (و صحیح را این تأثیر ات که یکی را بجای دیگر نهاده اند و گویا بجای نهاده نگسسته اند) یعنی مولف این بوده که خود نیز چند بیتی بحر دوم بیت اول دوبیتی و کلمه تاجدار در هر دو جای قافیه نام که در آن جمع باری را مانند جمع عربی یک نقطه می گذاشتند. و الف تاجدار با تاج دار مشابه واضح ات.

بقیه از صفحه ۱۶

۲ ۹۶ تو جهان دیگری چو هر در نگ ... اب نیغ و باد صولت ... تو هیچی ام چهار

در این بیت از جوهر و آتش و آب و باد عناصر اربعه و از هفت هفت سیاره و از هفت طبقه زمین یا هفت ستاره سیار و نه جهات چهار جهات اربعه یا بازعناصر اربعه را قصد کرده ات.

۹۵ – ۲۵۷ زمرع اهرمانم بوبار و بهشت ... ٤ – د، آهرمانه

۹۶ – ۲۶۸ بتیغ گه بر، ارزان ابر کشتر دگر بس . . . بتیغ گه بر، بین بر تیغ تو که، در داد در گر بس کرتو ان، با بدین برف ات.

بهاطیه : بهاتیه شهری بوده واقع در پنجاب در شرق رود ستلج از شعب رود سنده های تحت پنجاب مرکزی که در سال ۳۹۵ بدست سلطان محمود فتح شد .

امیر نصیر ناصر الدین

۱ — عنصری از اوصاف عظیم و مکارم شمائل ناصر الدین سلطان محمود غزنوی شاید

۱ — سر ملوک جهان امیر نصیر جهان ولی — پادشاه خراسان برادر سلطان — ص ۱ س ۳ ص ۲۰

۲ — هر که تر شاه کرد آنک او ورد او شد — آهنین باشد مجسم هنرش اندر هنران — ص ۱۶۱ س ۸

۳ — زهره آنکو رنه شاهرا تیغ او — نرسد هیچ ز اوصاف تو تا نرسیان — ص ۱ س ۸ ص ۲۰

صورت نسخه‌ای که عرضی اداره‌ی آن لازم شد.

۱ — نسخه خطی کتابخانه ملی تاریخ تحریر در ظهر ورق اول ندارد دیوان حکیم عضدی نجی در شهر مازندران حسب الامر جعفرقلی خان بیگلربیگی گاشت و بنا بحساب ابجد (۱۲۵۵) در زیر آن نقری زده شده بنام اردوبیز.
نسخه نسبتاً صحیحتر از سایر نسخ است و به خط نستعلیق نوشته شده است.

۲ — نسخه خطی کتابخانه ملی به شماره ۱۳۱۲۳ به خط نستعلیق در سال ۱۲۹۵ قمری نوشته شده.
نویسنده‌اش تیمور بن نواب صدر السلطنه. این نسخه ناقص است.

شعرا و حکمی و غیره

تا همی گردش پذیر نجوم — جز بدین گنبد مدوّر نیست
روزه پذرفته باد و فرخ عید — که بجز فرخیش اختر نیست

در ستایش سلطان محمود غزنوی

بحر رمل مثمن محذوف — فاعلاتن فاعلاتن فاعلن

باد نوروزی همی در بوستان[1] شنگ بود — تا ز صنعش هر درختی لعبتی دیگر شود
باغ همچون کلبهٔ بزاز پر دیبا شود — باد مسیحون طبلهٔ عطار پر عنبر شود
سوسن سیم پسید از باغ[1] برادر دهی — باز همچون عارض خوبان زمین عنبر شود
روی بنده هر زمینی حلقهٔ چینی بود — گو شوار هر درختی رشتهٔ[2] گوهر شود
چون همی با لعبتان خورشید رامشی بسازد — گه برون آید ز میغ گه بمیغ اندر شود
دختر فرزند بندد آسمان[3] گرد ارشب — تا گه اکلیل فقطهٔ اوراق آن دفتر شود
افسر سیمین فروگیرد ز سر کوه برف — باز خیاچشم و دیبا روی دشتین سر شود
روز هر روزی بفزاید چو فرّ شهریار — شب چو عمر دشمنان او همی کمتر شود
خسرو شرق یمین دولت آن شاه عجم — کافریش بر سر دولت همی افسر شود
کافری کو را موافق شد بدل مؤمن بود — مؤمنی کو را مخالف شد بدل کافر شود
زیر هر حرفی ز لفظش عالمی مدغم[4] شدست — زیر هر چیزی ز دهرش عالمی مضمر[5] شود
باد با دست مدیحش باد مأموری نیرد — چرخ با پای خطیبش پایه منبر شود
آب جودش بر دمد زرین نبود گیتی همه — آتش خشمش بخیزد سنگ خاکستر شود

---

۱ — ه: لعب نسخها: راغ. ۲ — م: رسته. ۳ — ب: بوستان.
۴ — ت: مضمر، ط، ف: منظر. ۵ — ت: منظر، [illegible] نسخه‌ای که در
مورد (مدغم و مضمر) ترجیح داده و اصلح شمرده است شاید در هر دو: (مضمر و منظر) بوده است.

رنج لاغر فی بها در رای او فربه بود — گنج فربه باگشاد دست او لاغر شود
گرچه باشد قوت و پرورد گار جان خرد — چون بدو حش رنج بیند جان خرد پرور شود
اختر سعدست گوئی طلعت میمون او — چون بنزدیکش رود یا بر مرد نیک اختر شود
باد دیدستی که اندر خرمن کاه اوفتد — همچنان باشد چو اندر موضع لشکر شود
سد اسکندر بهر بخشش ساحت دریا بود — ساحت دریا بحر بخشش سد اسکندر شود
از عطا بخشیدن و تدبیر او ننگفت اگر — از گزیدن خاک و خاک اندر همه سر شود
سیرت آزاده و دارش ناظر آزادگان — منظر آزادگان بر سیرتش مخبر شود
نعت هر کس را همی گیهان بود هم سهل سخن — چون بنعت او رسد هم سهل سخن دیگر شود
چون بجنبیدش خرد بر لفظ را بانی شود — چون بنطقم آرم زبان بر لفظ را یاور شود
نعت گوئی جز بنام او سخن ضایع بود — تخم چیزی در شوره کاری ضایع و بی بر بود
آب گردد آذر از برجسم او یابد گذر — باز آب از جگر در چشم او آذر شود
شست باید لفظ را تا نعت او گوید بدان — پخت باید زر را تا تاج را در خور شود
چون ز اندیشش سخن گوئی شود جوهر عرض — چون ز اندیشش سخن گوئی عرض جوهر شود
خون چکاند دشمن او را بدید و چو بنیزه‌ی او — گوئی اندر چشم او مژگان همی نشتر شود
آنکه او را جوید از چاکر بود مهتر شود — آنکه از و بگریزد از مهتر بود چاکر شود
خلق او بر دیو بندی دیو را میمون کند — رسم او بر خاکداری خار را سنبل فر شود
قهر او بر سنگ بندی موم گردد ساعتی — مدح او بر خاک خوانی چشمه گوهر شود

---

۱ — ب: با نهاد. ۲ — ب: پروردگان. ۳ — انتخاب نسخها: که او
اندر صف. ۴ — ت: اهی، ن: خاک گردد خاک او عنبر، ط، ف: خاک گردد
خاک گشتی زر شود، و این بیت صحیح آید زیرا که هم لفظ زر، نا ستبر از نثر است و هم قافیه مکرر میشود. ۵ —
ب: آگر گیان. ۶ — ب: هر لفظ، ف، ط، ن: مر لفظ را بانی. ۷ — ف،
ط، ن: آذر. ۸ — در تمام نسخ: سخن رانی. ۹ — این بیت و بیت ۱۰ بعد در نسخه
ورده تیه با خط اتابک نوشته شده. ۱۰ — این بیت با اصلاح نسخه اساس ما آورده شد.

۱ — نسخهٔ خطی
جعفرقلی خان
نه نسخهٔ صحیح
۲ — نسخهٔ خطی
نویسنده‌اش

چو اژدر در بیابان اوفتد دریا شود — خشم او گر بر زمین افتد زمین خشکبار شود

تا فرود آید همی بر بنده از ایزد قضا — تا دعای بندگان سوی ایزد برشود

زندگانی بادش و فیروزی و شادی و کام — تا هفت قلیم گیتی دادرا داور شود

در ستایش سلطان محمود غزنوی

بحر رمل مثمن محذوف — فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلن

ماهی چوگان زلفش گرد لستان بود — حلقهٔ زلفش را گیو دهر دلی چوگان بود

تا همی ناتافته تاب او فتد در جعد او — تافته بودن هر شب قرا پیسان بود

هر مرا پیدا نیامد تا ندیدم زلف او — کز شبه زنجیر باشد یا زرات چوگان بود

عارضش دانم اگر گر چشم بد آید سُسته — از نهیب چشم بد دائم در و پنهان بود

تا جهان بود است کس بر ماه نفشاند مشک — زلف او را هر شبی بر ماه مشک افشان بود

اسپ گرمه تست لودگر سرد و برگرمان بود — خانه بستان است او را در گرما در بستان بود

رامش افزاید کند وقتی که در مجلس بود — لشکر آراید کند روزی که در میدان بود

شادی اندر جان فرخ هادی گرفت از خلق او — شاد باشد جان آنکس کش جهان جانان بود

تا نداری بس عجب کز عشق تنگ آید مرا — یک آنکس را بود کو بندهٔ سلطان بود

خیره مشرق گردد اندیش بهر جا حیرت — هر که یزدانش پرستنده ناصرش یزدان بود

آنچه احسان کرد با او کردگار دادگر — نیست اندر عقل کس کافزون از آن احسان بود

یمن دادش تا یمین دولت عالی شود — امن دادش تا امین ملت دایمان بود

---

۱ — ب : گرجون . ۲ — ج : ناتافته . ۳ — ب : برباد . ۴ — ط ، ت : گرماه . ۵ — ط ، ت : گرسرو . ۶ — ت ، ج : تنگ . ۷ — ج : تنگ آنکس راکه اونه بندهٔ . ۸ — ط ، ف ، ن : آن کز احسان . ۹ — ط : کش افزون .

عقوبش انکس بشتر یابد که جرمش بیشتر — حلمش اگنر چیره تر باشد که او خشمیان بود

عدل او نوشیروان گشت کاندر وصف داد — بتیهای شعر توفیقات نوشروان بود

هر دلی کز کین او اندیشه آرد در ضمیر — آن نه دل باشد که مر اندیشه را زندان بود

فخر با خیر آن بود کز رسم او گیری و بس — علم نافع آن بود کش حجت از فرقان بود

تا جهان باشد نیابد حاسدش راحت زریخ — رنج بار احمت بود چون درد بد درمان بود

گر چو مردم همت یمن او صورت شود — ناخن پایش زاندازه سه از کیوان بود

پادشاهیها همه دعویست برهان تیغ او — آن کو تر باشد از دعوی که با برهان بود

جاودان فرمانش باد و خود همیگوید ملک — تا مراد او ران بود محمود را فرمان بود

هر که بشیر تر او بجنگ اندر شود — جانور بیرون نیاید گر هزارش جان بود

جود او را بر نیاید گر همه دریا بود — زخم او را بر نتابد گر همه سندان بود

تیر گر گوید گر از انگشت عزرائیل کرد — تیر او را کش اجلها بر سر پیکان بود

چون بپوشد او بتابد قبضهٔ شمشیر دست — بگسلد هرچ اندر اندام عدو شیران بود

هم کم از قدرش بود گر مجلس عالیش را — چند پهنای زمین پهنای شاهروان بود

نام او آب و نبات آنکه بآب و نبات — بر زمین جایی نباشد در بود ویران بود

باد از آبداده تیغ او خیزد اگر — در جهان بر کافران بادگر طوفان بود

---

۱ — ر : ژنیل روان ، در نخه گاپا نوشیروان ، در نخه ای سی در حاشیه و در سایر نخه ها : نوش روان . ۲ — این بیت در حاشیه نخه ای سی بدا افزوده شده . ۳ — ب : دارد . ۴ — ت ، ط ، گر چو هردم . ۵ — ن ، ف : باندازه سه ، ت : باندازه صد ، این بیت نیز در نخه ای سی در حاشیه ، بخط دیگری نوشته شده . ۶ — ت : فرمان روا باد او . ۷ — ت : با شمشیر و تیزاد . ۸ — سایر نخه ها : برنیاید . ۹ — ت : تیر تو . ۱۰ — ب : چون بپکار آورد در . . . دست برده شده . ۱۱ — در نصف از نخه ها : آب نبات . ۱۲ — ت : آب آن . ۱۳ — ط ، ب : باد اگر ، این بیت در نخه ای سی ، بخط جدید در حاشیه نوشته شده .

۱ — نسخهٔ خطی
حضرتِ خان
نه نسبتهٔ صحیح
۲ — نسخه خطی کتا
نویسنده‌اش

نام .....

شهرت .....

دبستان .....

دبیرستان .....

بازار مقابل مسجد جامع

نام _____

شهرت _____

دبستان _____

دبیرستان _____